bius prætereundi, & Lucianus ueniendi, Hîc hîc, amabo, hîc dicant nobis legulei iu- G
uenes, nonnulliq́ homines iurisperiti, humanitatis, ut ipsi dictitant, contemptores: ut
uerò nemo non intelligit, eius rei quam sibi mala iam doctrina imbutis desperandam
prorsus sentiunt, non ab re inimici atq́ obtrectatores: utrum se illotis pedibus ad stu-
dium iuris uenisse negare ipsi audebunt? ferè enim hodie qui & foro & iuris scholæ
destinati sunt: ut triennio aut summùm quadriennio quolibet sub præceptore rudi-
menta grammaticæ posuerunt, continuò ad studium iuris non tam transeunt quàm
prosiliunt, ἐν πίθῳ κεραμείαν μανθάνειν ἀξιοῦντες, ut est in Græco prouerbio. id est, à dolio fin
gendo figulinam auspicandam esse censentes, disciplinarum illi quidem, &, ut ita di-
cam, seueriorum grauiorumq́ studiorum incunabula lucrifacere maxima quęq́ pro-
tinus aggrediendo existimantes: sed toto, ut dicitur, cœlo errãtes: qui tot tantarumq́
rerum copiam sine mediocri antiquitatis cognitione capere se posse tradentibus Ac
cursianis sperent: quiq́ sanctissimã iuris ciuilis scientiã illotissimis sese manibus con-
taminare non sentiant. Tute uerò literarum studiosus & intelligens, quid cum hisce
hominibus agas, qui rerum diuinarum humanarumq́ scientiam, atq́ omnem omni-
de Oratore. lib. 1. no prudentiam cancellis illis forensibus, ut inquit Cicero, circunscriptam esse putãt?
Alij indolem multarum rerum capacem nacti, & naturali impetu literas meliores ap
petentes, ubi primoribus labris gustare eas cœperunt, non dico medio è curriculo,
sed à carceribus etiam ipsis protinus reuocantur, reclamantibus parentibus atq́ ami-
cis, & ohe ac satis superq́ uix re bene cœpta dictitantibus. quęstuosa enim iam studia
Iuuenal. capessenda: & quod est apud Satyricum, rubras leges maiorum perlegẽdas. Ita quin-
tum post annum non iam Papinianistas, sed Papiniastros uidemus, atq́ etiam uelut
somno beatos ac Papinianos effectos. Quãquam si uerè existimare uelimus, quotus
iam quisq́ eorum iurisperitus fieri cupit? pleriq́ enim formularij fieri contenti, non e-
tiam iurisconsulti, iuris ciuilis finem non legitimæ atq́ usitatæ in causis rebusq́ ciuiũ
æqualitatis conseruationem esse putant, sed aut sordidam meritoriæ & ueluti prostã-
tis uocis altercationem, aut styli mercenarij saccularíam illam operam. Neq́ id ideo
dicimus, quasi omnes huius instituti homines una pertica, ut dicitur, metiri nos ueli-
mus. quosdam enim nouimus & grauiter & ingenuè aduocationum officia præstan- D
tes. quorum partim eo nomine magnam gloriam adepti, ad primarios ordines euase-
runt: partim in eodem uitæ instituto permanentes, eò nominis peruenerunt, ut è limi
ne egredientes consultorum litigatorumq́ frequentiam ueluti salutatorum habeant,
magnasq́ necessitudines officiosis patrocinijs aduocationibusq́ cõquisiuerint. nũc
etiam uidemus clariorum hîc aduocatorum ordinem seminarium esse, ut ita dicam,
amplissimæ curiæ. Verum honestatis horum splendor, sordibus eorum obruitur, qui
se capturis ex professo etiam mancipauerunt, quæ multo maxima pars est huius ge-
neris, non iam honorarium aduocationis comiter accipientes, sed operarum merce-
dem chartulatim æstimãtes, efflagitantesq́ parum liberaliter. Horum illud inuẽtum
haud sanè ingenuum, literis trientalibus δικαιολογίας, id est iudiciales causificationes
scribendi, sesquipedalibus uersuum interstitijs, credo ut clarius iudices possent iusti-
tiam eorum iuraq́ litigatorum cernere. In uniuersum autem qui hunc finem profes-
sionis suæ non modò non negant, sed etiam gloriabundi prædicant, quónam modo
iuris se ciuilis studiosos esse defendent, cum omnia sua causa faciant, non ciuium? ut
Epist. famil. lib. 7. epist. 12. in quadam epistola Cicero iocabundus ad Trebatium scripsit iurisconsultum.

Ex lege posteriore, De origine iuris.

Qui fuit illis tẽporibus, quibus Superbus Demarati Corinthij filius.) Hoc in loco
hallucinatus est Pomponius, aut error est audaculi cuiuspiam emendatoris. Non em̃
Tarquinius Superbus Demarati filius fuit, sed Tarquinius Priscus, ut ex Liuio cõstat
lib. 1. ab urbe condita. Cicero lib. 5. Tusculanarum, Demaratus, inquit, Tarquinij re-
gis nostri pater, tyrannum Cypselum quòd ferre non poterat, fugit Tarquinios Co-
Cap. 3. 6. & lib. eodem. cap. 12. cap. 27. rintho, & ibi fortunas suas constituit. Plinius libro trisigemoquinto, Demaratum, in-
quit, Tarquinij Prisci Romani regis patrem. Quod uerò hic dicitur de legibus Curia
tis, ita intelligendũ, ut lex Curiata dicatur à Curiatis comitijs, ut Centuriata lex à Cen
turiatis. De quibus Gellius lib. decimoquinto, & Cicero libro tertio de legibus, & in
Orationibus